

האשה נקנית פרק ראשון קידושין י"א.

י"א.

עין משפט
נר מצוה

קפד א מיי פ"א מהל'
אכורי ציאה הלכה
יח:
קפה ב ג מיי טס פ"ג
הלכה א:
קפו ד מיי פ"ד מהל'
עבדים הלכה ז:
קפו ה ו מיי טס הלכה
ח:
קפה ז מיי טס הל' ז:
קפח ח מיי פ"ג מהל'
אשות הל' יד סמג
עשין מה טוש"ע אה"ע פי'
ל ט שפי"ז:
קצ ג מיי פ"ה מהל'
אשות הל' יד סמג
טס טוש"ע אה"ע סימן כח
ספי"ח יח:

מוסף תוספות

א. דפשיטא לן שכן
הלכה. מוס' צבורות לז.
ב. בתוס' רש"י כתוב אף
לא. ג. דמשום קלון
האשה יתחייב דומיא
דבהמה הרבועת. יג.
ערכין ג. ד. בתוס' יבמות
סמ. ד"ה קפ"א הוא צ"ל.
כ. לומר זקוקה לו. ועי'
רש"י. ה. ולא הו"א
כתרתי דאמרינן בעלמא
שפירשו תרתי דסתוין
אחריו. רש"י. ו. אלא
לבת. מוס' הרש"י. וערב
מרביר הוא עם המלוה.
ז. שאותו כת
זוכות שובתה לו תורה
בקדושי בתו יכול הוא
ליתנו לה לקדש עצמה
מדעתה. מוס' הרש"י.
ח. ושמעין מיה דלרב
התורה אף לאחרים וכו'.
ט. דומיא דאמה
העבירה. ט. א"כ לא
שנא נתן לה את המשכון
ולא שנא לא נתן לה את
המשכון. רש"י. כ. אלא
דאי בשעבוד שעליה
דתינו מלוה היא
מתקדשת. מוס' הרש"י.
ועי' ח"י רש"י.

במאי מוקי לה ברבי א"עזור. פי' צקונטרס ועד השתא מהדרין
לאוקומי דלא כרבי אליעזר דשמותי הוא לפי ר"ת דגריס
הכא במאי מוקי לה כר' עקיבא ז"ל דעד השתא מהדר לאוקומי כרבי
אליעזר משום דרצונן דר' שמעון קיימי כותמיה דאמרי' אבל לא לשפחות
אחר אצות ור' שמעון נמי הכי אית
ליה אלא שמוסיף עוד ז' אבל לא
לשפחות אחר שפחות:

איש פרט קטן. ואלף עד גז דקטן
לאו צר עונשין הוא פ' מ"מ
אליעזרין קרא למעוטי דקס"ד שיהא
נהרג כיון שהאשה נהרגת על ידו י"א:
ומדאורייתא הויא א"ה.
פי' צקונטרס
זקוקה לו וציאתו זיאה לכל דבר
וקנאה ליורשה וליטמא לה כדמנן
(מדה דף מה). זן ט' שצ"ע על יצמתו
קנאה וקשה דזה אינו אלא מדרבנן
ולפוסלה מן האמין כדמנן בהאשה
רבה (יצמות דף טז). עשו ציאת זן ט'
כמאמר בגדול אבל ליורשה ולשאר
דברים לא הויא כשמתו ולכן נ"ל
דמדאורייתא הויא ליה בעלמא כגון
שהיה היבס גדול וקטן זה ציאתו
ציאה כלומר שאם על אשת מכל
עריות שצמורה מומתים על ידו) מהו
דמינא הויא ומדאורייתא כו' כלומר
אי לא הוי קרא דמעטיה ה"א
מדאורייתא חשונה כשמתו קמ"ל
שאינו קונה אותה אלא מדרבנן
כדלמינן בעלמא (טס) עשו ציאת
זן ט' כמאמר בגדול: **תרת**. פי'
צקונטרס הא ציאה תליא כלומר חדא
מילתא היא דכיון שאין יעוד אלא מדעת
פשיטא דאין יעוד מועיל אלא בגדול
שהרי קטן לא מצי לשווי עליה פ' לקדש
וה"ר אלחנן פי' תרתי כלומר דסתמן
אהדדי דרישא דאמרי' אין יעוד אלא
בגדול משמע אפילו שלא מדעת מהני
והדר אמרינן אין יעוד אלא מדעת
משמע אבל שלא מדעת לא מהני:
אומר אדם לבתו קטנה צאי
וקבלי קידושין מדר' ויבי.

תימה מאי אמתא לשמועין פשיטא
למה לא מתקדש אפילו היה אומר
תן מנה לפלוני ומתקדש צמי לך
היתה מקודשת מדין ערב כלעיל
(דף י. כ"ש שאמר לבתו וכו' מימא
דהכא לא שייך דין ערבות דהא לא
דיבר למקדש א"כ לר' יוסי צרי יהודה
דאמר דמקודשת צבורה אחרונה
אטו נילף מינה דאם לא אמר כלום
לא לבת ולא למקדש תהא מקודשת
אלא ע"כ המכירה חשונה כאלו אמר
כאומר לה אלא הכי מוכיח ע"כ קטנה יש
לה יד לקבל קדושין מדאשכחן גבי יעוד
דאמר רחמנא אדם לבתו קטנה
צאי וקבלי קידושין מדרבי יוסי ברבי
יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה
הוא פרוטה בה שוה פרוטה הווי קידושי
הכא נמי ל"ש ואמר רבא א"ר נחמן
המקדש במלוה שיש עליה משכון
מקודשת מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו
אמר רבי יוסי ברבי יהודה היא
הראשונה לאו לקידושין ניתנו ז'
וכי

במלוא שיש ע"יה משכון מקודשת מדר' יוסי בר' יהודה. אין לפרש דמייירי
צמסכון שלא צענת הלוואה דקני לה מדרבי יחסי'
דאם כן היה לו להציא כאלן דרבי יחסי' כמו שמביא לעיל (דף טז): גבי קידשה
צמסכון מקודשת ולעיל היה לו להציא דרבי יוסי ברבי יהודה אפי' צמסכון
בדו דהא המקדש במלוה שיש עליה משכון קאמר' ולא המקדש צמסכון וא"ת
כיון דמקדש בהנחת מחילת מלוה אפילו צלל משכון אמרי' דמקודשת
לעיל) ולמה אנו צריכין ללמוד מר' יוסי וי"ל דהיכא דאיכא משכון גרוע טפי
דס"ד דלא סמכה דעתה כיון שאינו מחזיר לה משכון קמ"ל מילתא דרבי יוסי
דמקודשת וא"ת היכי נילף מרבי יוסי ברבי יהודה מיעוד והלא ציעוד מחזיר
לה המשכון היינו גרוע דהא גופה משכון היא והכא אין מחזיר לה משכון
וי"ל דפשיטא ליה דאין עיקר היעוד צמורת משכון אלא מחמת מחילת שיעבוד
המלוה לחוד וי"ל דלקדק דקסבר ר' יוסי בר' יהודה דעדד עברי אין
גופו קנוי דאי גופו קנוי מה ענין זה אלל מלוה שיש עליה משכון אין
כאן מלוה כלל אלא מקדשה בהקנאת גופה ומיחו וי"ל דע"כ לא
בהקנאת גופה שהיא קנויה לו מקדשה דאם כן איך תקדש צלל שטר שחורו
וצלל הפקר: משל

מי שאני כיון דנישואין דאורייתא יניחו נפקא לגמרי מרשותיה:
ולרב נחמן דאמר. לקמן לר' יוסי צרי יהודה נמי צמעות הראשונות
היא מתקדשת דקידושין דאז נינהו צמאי מוקי לה ואפילו אירוסין
עושה היכי דהר מוצין לה: **מוקי לה כרבי אליעזר** גרסינן: **דאמר**
לשפחות אחר שפחות כו'. דקדריש
כיון שגד צה. ועד השתא מהדרין
לאוקמה דלא כרבי אליעזר משום
דשמותי הוא ז': **אמאי ממעט** ליה
קרא. הוילי וליתא: **ספשוט דמיעוד**.
ומיחו מיעוטו קרא ממיטה: **דמדאורייתא**
הויא ליה. כלומר זקוקה לו צבותה)
ציאה לכל דבר וקנאה ליורשה כדמנן
(מדה דף מה). זן טשע שצ"ע על יצמתו
קנאה: **פרסי**. הא מד הוא כיון דאין
יעוד אלא מדעת פשיטא דאין יעוד
למתניתין והוא אמר צה מנפשיה.
והאי טעמא דהאי צריך ליעדה רבי
יוסי ברבי יהודה היא דאמר מעות
הראשונות שקבל האז לאו לקידושין
ניתנו ואין יעוד אלא צבורה שעליה
לפיכך אין דעת האז צהן מתמילה
ואם אינו מודיעה שתקבל עליה אין
עשה קידושין: **לקידושין ניסגו**. ונפקא
מינה דהיה ליה מכר את צתו לאצות
ואם יעדה ונתארמלה שזו אין מוכרה
לשפחות לרבי עקיבא: **שאני הכא**.
דמ"ל שון יעדה למידרשה לשון דיעה:
יעדה והפדה. ואין יעדה אלא צמקוס
פדייה שאם צל ליעדה צסוף שש
צריך שיהא שהות ציום שאם תבוא
לצטון גרעונה דיהא עליה גרעון
של פרוטה: **מעוט הראשונות לאו**
לקידושין ניסגו. דאי קבל אז ע"מ
להמיעד וקידושי יעוד תלויין צצב
אלא על גז לייכח שהות נמי כיון
דאמר צמון שש תמיעד לי הוה
ליה יעוד למפרע משעת מכירה:
וכי

ברבי יהודה אם יש שהות ביום כדי לעשות עמו שוה פרוטה מקודשת
ואם לאו אינה מקודשת אלמא קסבר מעות הראשונות לאו לקידושין
ניתנו רב נחמן בר יצחק אמר ו'אפילו תימא לקידושין ניתנו שאני הכא
דאמר רחמנא והפדה: אמר רבא אמר רב נחמן ו'אומר אדם לבתו קטנה
צאי וקבלי קידושין מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה
מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו וכי משייר בה שוה פרוטה הווי קידושי
הכא נמי ל"ש ואמר רבא א"ר נחמן המקדש במלוה שיש עליה משכון
מקודשת מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה היא
הראשונה לאו לקידושין ניתנו ז' האוי הלוואה היא והיא גופא משכון היא
וכי

אלא ע"כ המכירה חשונה כאלו אמר
כאומר לה אלא הכי מוכיח ע"כ קטנה יש
לה יד לקבל קדושין מדאשכחן גבי יעוד
דאמר רחמנא אדם לבתו קטנה
צאי וקבלי קידושין מדרבי יוסי ברבי
יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה
הוא פרוטה בה שוה פרוטה הווי קידושי
הכא נמי ל"ש ואמר רבא א"ר נחמן
המקדש במלוה שיש עליה משכון
מקודשת מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו
אמר רבי יוסי ברבי יהודה היא
הראשונה לאו לקידושין ניתנו ז'
וכי

א) [בכמ"י: שיעד],
ב) שמות כ"א: ג) סנהדרין
ג: ז) [בכמ"י טוסף: אדם
לבו קטן], ח) [יבמות סח
ע"א], ט) [בכמ"י טוסף:
ויאמרו ציאה], י) [ג"ל
דאמר], יא) [בכמ"י: ואין],
יב) [בכמ"י: אצמי: וצ"ל
ס"ד: יעב"י], יג) [נאלי
לדעה. (רש"י)], יד) לקמן
מה, ט) [בכמ"י טוסף:
ס"ד: יעב"י], טו) [נאלי
לדעה. (רש"י)], טז) לקמן
מה, ט) [בכמ"י טוסף:
שיעור], טז) [בכמ"י: והוא
ליה הלוואה והיא גופא
משכון הויא], טז) [בכמ"י
קל ע"א], טז) [נאלי
ויאמרו. וכו' צמות'
צמון], טז) [נאלי: וכו'.
וה"ל רש"י], טז) [נאלי: וכו'.
ע"א], טז) [נאלי: וכו'.
רש"י], טז) [נאלי: וכו'.
רש"י], טז) [נאלי: וכו'.
צמנה. (רש"י)], טז) [נאלי:
פכ ע"א], טז) [דף י"א].

תורה אור השלם

1. ואיש אשר יאמר את
אשת איש אשר יאמר
את אשת רעהו מות
יומת והנאף והנאפת:
2. אם רעה בעיני אדוניך
אשר לו יעדה והפדה
לעם נבדו לא ימשל
לקמקרה בגדולו קה:
שמות כח

גליון הש"ס

גמ' תרתי מה מעם
קאמר. ענין זה ציאה דף יד
ע"א צבא מיעד דף יד
ע"א: שם מפרט דיד
עין לעל דף ה ע"א מוס'
ד"ה שכן יסגן צמ"כ:

הנהגות הב"ח

א) תוס' ד"ה אומר וכו'
זין הוא שמוכח ששורר
שאינו וכו' צממעט צמ'
התקבל דפרי':

מוסף רש"י

מעות הראשונות
לקידושין ניתנו. מעות
הראשונות שקבל האז
מישאל זה הקונה לשם
קדושין קבל ששם יראה
לקדשה שתמקדש צמות
מעוט (רש"י על הדר"ק).
פרט לאשת קטן.
אשמעינן דקטן אין לו
קדושין (סנהדרין ג:).
מעות הראשונות לאו
לקידושין ניתנו. מעות
הראשונות שמקבל על
המכירה לא לקידושין ימנו
אלא לשפחות ועוד שמוס'
בה מחמת שפחות פרוטות
פעולה שיש לו עליה
הוא צל ולא ע"י אביה
(לקמן מה:).

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

- א) [לקמן נח: ע"ש].
- ב) [בבבא: ולחבר].
- ג) [בבבא: כר יעקב. ו"ה].
- ד) [בבבא: כח:].
- ה) [בבבא: טקף: עמון].
- ו) מיר יא. מכות ג: גיטין
- ז: פד: כמות פג. פד.
- ח) כמות טו. כ"מ נא. כד.
- ט) ק"ב: ח. (ע"י תוס')
- י) מיר יא. ד"ה ה"א על גמט',
- יא) [בבבא: ט"ו].
- יב) [בבבא: ט"ו].
- יג) [בבבא: ט"ו].
- יד) [בבבא: ט"ו].
- טו) [בבבא: ט"ו].
- טז) [בבבא: ט"ו].
- יז) [בבבא: ט"ו].
- יח) [בבבא: ט"ו].
- יט) [בבבא: ט"ו].
- כ) [בבבא: ט"ו].

תורה אור השלם

- 1. ובי ימבר איש את בתו לאקדה ויהי קצאת העבדים: שמות כא ז
- 2. אם רעה בעיני אדניה אשר לו יקדה והפרה לעם וכו' לא ימשל לקברה בבגדו בה: שמות כא ח

הנהגות הב"ח

- א) נב' כפני שניס הרי את מויעדת לי הרי את מקודשת:

מוסף תוספות

- א. כיון דמעות הראשונות לקידושין ניתנו הוי כאלו פירש הכי בפרוש. תוס' ה"א ש'.

וכי משייר זה שום פרוטה הוו קידושין. אלמא הואיל ומכרה ויודע שהאדון יכול ליעדה לאחר זמן מ' מדעמיה הוה והוה ליה לאומר לה קבלי קידושין: י' לאו לקידושין ניתנו. ואינו מקדשה אלא ע"י גרעון שיש לו עליה דהוה מלוה שהרי היא חייבת לו או הם או שויים והיא עלמא

משכון: אפילו בסוף שש. זיוס השלמתם: משל לאומר לאשה. כלומר מכאן אתה למד לאומר לאשה כו': מעכשיו ולאחר שלשים יום. מקודשת לראשון דה"ק לה מעמה נתחלו אי צעינא זהו לאחר שלשים יום: משל למאן. מדברי מי אנו למידין: הא אם יש שהם זיוס כו'. אלמא השתא הוא דמתחלי קידושין בגרעון שיש לו עליה: לרבנן. מדברי חכמים אנו למידין דאמרי אפי' אין שהם דקסברי לכן ניתנו מעות הראשונות דאי צעינ מנהיהא שעתא מתחלי במאי מקדשה השתא: פשיטא. דמזנינו למילף: מהו דסימא הא לא א"ל. לא צלז הא ארון מעכשיו ומילף מיניה דאפי' לא פירש מעכשיו אלא הרי את מקודשת לי לאחר שלשים מהא מקודשת לראשון: קמ"ל. הא תנא דאמר דאמר למידין המשל מדברי רבנן דאי אמר מעכשיו אין אי לא לא: משל לאומר כו'. כלומר מכאן אתה למד לאומר לאשה כו': משל למאן. מדברי מי אנו למידים: לרבי יוסי ב' יהודה. דמסוס דלא פירש מעכשיו אע"ג דה"ל לקדשי זהו לאחר זמן כי קדמו אחר הוו קידושין ה"י לא שנת: מהו דסימא הא לא אמר לה. בשעת מתן מעות על מנת שמתיעד לי לאחר זמן ומסוס הכי א"ר יוסי דמקודשת לשני אכל היכא דאמר התקדשי לי לאחר שלשים אע"ג דלא אמר מעכשיו חילי השתא ומקודשת לראשון אס ירעה בסוף שלשים: קמ"ל. דדמו אהדי דכיון דתלה הכתוב יעוד במעות הללו לאחר זמן מעיקרא כי יהצינהו להכי יהצינהו ששם ירעה ליעד מיעד ואפילו הכי כיון דלא אמר מעכשיו מקודשת לשני: ור"מ סנאו קיים. בתמיה: דדבר שבממון. דניתן למחילה הוי מגלי קיים אכל עונה דנערה דגופא הוא לא איתיהיב למחילה: מלמד שמוכרה לפסוליס. ממוז ומתין שאין ורשאי ליעד ואינה נמכרת להם אלא לשפחות בלבד: אס מקדשה לפסולין. דקידושין תופסין בחייבי לאוין: לא ימכרה לפסולין. בתמיה: מה למקדשה לפסולין. כלומר מה לי לקנתר על מקדשה לפסולין הרי מזנינו שהקידושין מסורין צידו לדר גדול מזה שאפילו משעבדה סימנין מקדשה כדלפינין לעיל (ד' קד): מוראח חנס אין כסף: ימכרה לפסולין. בתמיה והלא אין המכירה מסורה צידו כל כך שהרי אינו מוכרה כשהיא נערה כדדרשינן ק"ו ומה

וכי משייר בה שוה פרוטה ומייעד הוו קידושין הכא נמי לא שנת ת"ר אביצד מצות יעוד אומר לה בפני שנים (ה) הרי את מקודשת לי הרי את מאורסת לי אפילו בסוף שש ואפילו סמוך לשקיעת החמה ונוהג בה מנהג אישות ואינו נוהג בה מנהג שפחות רבי יוסי ברבי יהודה אומר אם יש שהות ביום כדי לעשות עמו שוה פרוטה מקודשת ואם לא אינה מקודשת משל (ה) לאומר לאשה התקדשי לי מעכשיו (ה) לאחר שלשים יום ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום שמקודשת לראשון משל למאן אילימא משל לרבי יוסי ברבי יהודה הא אם יש שהות ביום כדי לעשות עמו שוה פרוטה מקודשת ואם לא אמר רב אחא בריה דרבא משל לרבנן פשיטא מהו דתימא הא לא אמר ליה מעכשיו קמ"ל תניא אידך המוכר את בתו והלך וקידשה לאחר שישק בארון ומקודשת לשני דברי רבי יוסי ברבי יהודה וחכ"א א"ם רצה ליעד מייעד משל לאומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום שמקודשת לשני משל למאן אילימא לרבנן האמרי רבנן אם רצה ליעד מייעד אלא אמר רב אחא בריה דרבא משל לר' יוסי בר' יהודה פשיטא מהו דתימא הא לא אמר לה לאחר שלשים יום קמ"ל תניא אידך המוכר את בתו ופסק (ה) על מנת שלא ליעד נתקיים התנאי דברי ר"מ וחכ"א א"ם רצה ליעד מייעד מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל ולר"מ תנאו קיים והתנאי (ה) האומר לאשה הרי את מקודשת לי ע"מ שאין לך עלי שאר כסות ועונה ה"ו מקודשת (ה) ותנאו בטל דברי ר"מ רבי יהודה אומר יבדבר שבממון תנאו קיים אמר חזקיה שאני הכא דאמר קרא (ה) לאמה פעמים שאינו מוכרה אלא לאמה בלבד ורבנן היא לאמה מאי עבדי ליה האי מיבעי להו לכדתנאי לאמה (ה) מלמד שמוכרה לפסוליס והלא דין הוא אם מקדשה לפסוליס לא ימכרה לפסוליס מה למקדשה לפסוליס שכן אדם מקדש את בתו כשהיא נערה ימכרה לפסוליס שאין אדם מוכר את בתו כשהיא נערה ת"ל לאומר אלא מלמד שמוכרה לפסולין הרי כבר נאמר (ה) א"ם רעה בעיני אדניה שרעה בנישואיה מה ת"ל לאמה מלמד שמוכרה לקרובים

מכרה כזר יואלה עכשיו שאינה מכרה אינו דין שלא תמכר במסכת ערכין (ד' קד): שרעה בנישואיה. שאסורה לו מיהא תפסי ליה זה קדושין כדכתיב (שמות כא) אשר לא יעדה מכאן שמוכרה לפסולין: לקרובים

משל (ה) מאן. פי' בנקוטרה מדברי מי אנו למידין הא לא יש שהות זיוס כו' אלמא השתא הוא דמתחלי קדושין בגרעון שיש לו עליה לרבנן מדברי חכמים אנו למידין דאמרי אפילו אין שהות זיוס דקסברי לכן ניתנו מעות הראשונות דאי צעינ ליעודי יהיה ייעוד מעכשיו דאי לאו מההוא שעתא

מתחלי במאי מקדשה השתא ופריך פשיטא דמזנינו למילף ומשני מהו דתימא הא לא אמר ליה לאז מעכשיו ומילף מיניה דאפי' לא פירש מעכשיו אלא הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום מהא מקודשת לראשון קמ"ל האי תנא דאמר אנו למידין המשל מדברי רבנן דאי אמר מעכשיו אין ולי לא לא וקשה דכנולה גמרא המשל זה למד על הדבר כמו משל למה הדבר דומה (ה) ועוד אין נאמר דמייעוד נלמד באשה שמהא מקודשת לראשון והא לא איירי רבנן כלל כשצא אחר וקידש בתוך ימי המכירה לכן פירש ר"י שהמשל זה ללמד ולומר דכי היכי דפשיט לן התם בלומר לאשה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר שלשים יום וצא וקידשה אחר בתוך שלשים יום שמקודשת וקדשה אחר המכירה קודם הייעוד דאינה מקודשת דמעות הראשונות לקידושין ניתנו והכי קאמר משל למאן על מי מלמד המשל אילימא לרבי יוסי בר' יהודה והאמר אס יש שהות זיוס וכו' ואס כן לא דמי לאומר שהרי צעינן שיתן לה שום דבר בסוף אלא משל לרבנן המשל זה ללמד לנו על דברי רבנן שאם צא אחר וקידשה אחר המכירה קודם הייעוד אינה מקודשת ופריך פשיטא דכיון דאמר (ה) לאשה כן הוא הדין ה"י ייעוד כך הוא לרבנן ומשני מהו דתימא הא לא אמר מעכשיו ואפילו לרבנן נמי תהא מקודשת לאחר שקדשה קודם הייעוד דלא דמי לאומר לאשה דהתם אמר לה מעכשיו קמ"ל דכיון דכל מכירה ע"מ ליעד כמאן דאמר לה מעכשיו דמי': משל לרבי יוסי ברבי יהודה. פי' בנקוטרה מדרי' כרבי יהודה אנו למידין משום דלא פירש מעכשיו אע"ג דהוה ליה לקדשה זהו לאחר זמן מיהו כי קדמו אחר הוו קידושין ה"י לא שנת מהו דתימא הא לא אמר מעכשיו ע"מ שעת מתן מעות ע"מ שמתיעד לי לסוף שש ומסוס הכי אמר רבי יוסי דמקודשת לשני אכל היכא דאמר מעכשיו חילי מהשתא ומקודשת לראשון אס ירעה בסוף שלשים קמ"ל דמי להדי דכיון דתלה הכתוב ייעוד במעות הללו לאחר זמן מעיקרא כי יהצינהו להכי יהצינהו ששם ירעה ליעד מייעד ואפיה כיון דלא אמר מעכשיו מקודשת לשני גס פי' זה לא נהירא שהרי צנולי גמרא המשל זה ללמד על הדבר דפי' יחזק מהו דתימא הא לא אמר לה לאחר שלשים יום וכיון דלא פירש ניימא דדעתיה שיחולו הקידושין מעכשיו דמהני טפי מה שלא הזכיר שלשים יום שהרי כל שעה ושעה צידו ליעדה כל זמן שירעה ואס קידשה אחר אינה מקודשת קא משמע לן כיון דלא אמר לשני: ולרבי מאיר תנאו קיים וכו'. מדרבנן אדרבנן לא קשיא דיעוד לא הוי דבר שבממון:

קצא א מיי פיד מהל' עבדים הלכה ו:
קצב ב מיי שם הל' טו:
קצג ג מיי שם הל' טו:
קצד ד מיי פ"ו מהל' אשוח הלכה ט
ופק י"ב שם הלכה ו ז
סג עשין מה טוש"ע
אה"ע סיון לה ספי' ה
יסי סט ספי' ו:
קצה ה מיי פ"ד מהל' עבדים הלכה יז:

מוסף רש"י

ביצד מצות יעוד. ישראל
הקוה נת ישראל וזוה
ליעה דכתיב אשר לא
יעדה מכלל שכול ליעדה
(רש"י על ה"ד). אפילו
בסוף שש. דקסבר ת"ק
מעות ראשונות קבל אס
מישראל זה הקוה לנס
קדושין קבלם שאם ירעה
לקדשה שמתקדש בלאו
מעות ולכן אפילו יכא
שהות נמי כיון דאמר בסוף
שש תמיעד לי הוה לתפיע
יעוד משעת מכירה (שם).
אם יש שהות ביום.
דקסבר מעות הראשונות
לא קבלו אס האז לנס
קדושין דאין מקדשה אלא
בפרוטה שיש לו עליה עוד
(שם). על מנת שאין
לך עלי שאר מוון.
ועונה. משמש. הרי זו
מקודשת ותנאו בטל.
דאין אדם מתנה על מה
שכתוב בתורה וחי קידושין
המעשה מעשה התנאי
מכאן דליתיה דמעשה
בלא תנאי דמי (רש"י ב"ב
כ"ו). בדבר שבממון.
כיון שאר וכוונתו יתן
למחילה וחי מחלה. אכל
עונה שהיא לעב הגוף
לא יתן למחילה (ב"ב
כ"ג). ענת משמש מזה
היא ויעלה דגופא הוא
(ב"ב שם). תנאו קיים.
הקדושין קדושין ויש לה
עליו עונה. אכל לא אשר
וכסות (ב"ב שם).

שאינו